

Ο Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός για την σημασία της αγάπης η οποία μας ενώνει με τον Θεό!

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Άγιος Κοσμάς ο Αιτωλός Διδαχή Δ'

Συνέχεια από εδώ: <http://www.pemptousia.gr/?p=397499>

Και πρώτον, πρέπει αδελφοί μου, να προσέχετε εις όλα τα νοήματα του αγίου Ευαγγελίου, διότι είνε όλα διαμάντια, θησαυρός, χαρά, ευφροσύνη, ζωή αιώνιος, και περισσότερον εδώ εις τα Άχραντα Μυστήρια.

Και πρώτον να στοχασθώμεν τι έκαμεν ο Χριστός μας. Δεν εφύλαξε μίσος και έχθρα να μη μεταλάβη τον Ιούδαν τον εχθρόν του, αλλ' όπως εμετάλαβε και τους ένδεκα μαθητάς, τους φίλους του τους καλούς, έτσι και τον Ιούδαν, τον εχθρόν του.

Ήτο ένας άνθρωπος ονομαζόμενος Σαπρίκιος, ο οποίος ενήστευε πάντοτε, προσήχετο, υπάνδρευε πτωχάς γυναίκας, έκτιζεν εκκλησίας, ποτέ του δεν έβλαπεν, αλλ' αγαπούσε το δίκαιον. Ήτο και ένας άλλος ονομαζόμενος Νικηφόρος,

ο οποίος ποτέ του καλόν δεν έκαμε, μάλιστα έκλεπτεν, αδικούσε τον κόσμον, επόρνενεν, όλα τα κακά τα είχε κάμει. Ήθελε δε να φονεύση και τον αδελφόν του Σαπρίκιον.

Μίαν ημέραν στέλλει ο βασιλεύς και παίρνει τον Σαπρίκιον και του λέγει: Να αρνηθής τον Χριστόν και να προσκυνήσης τα είδωλα.

Λέγει του ο Σαπρίκιος: Εγώ τον Χριστόν μου δεν τον αρνούμαι ποτέ.

Τον εβασάνισεν ο βασιλεύς δυνατά και ωσάν είδε πως δεν είνε τρόπος να νικήση την γνώμην του, απεφάσισε να τον θανατώση. Παίρνοντάς τον λοιπόν ο δήμιος να τον υπάγη εις τον τόπον της καταδίκης, το έμαθεν ο Νικηφόρος και πηγαίνει εις τον δρόμον και λέγει του Σαπρικίου: Εγώ, αδελφέ, σου έπταισα· και έμαθα ότι θα σε θανατώσουν. Διά τούτο σε παρακαλώ, αδελφέ, να με συγχωρήσης· σου έσφαλα.

Πάλιν κύπτει ο Νικηφόρος και τον παρακαλεί, του φιλεί τα πόδια. Αδελφέ, λέγει, συγχώρησόν με διά τον Θεόν. Αλλ' ο αδελφός του δεν τον συγχωρεί.

Έφθασαν και εις τον τόπον της καταδίκης. Τον παρεκάλει ο Νικηφόρος μετά δακρύων, και δεν τον εσυγχώρησε.

Του λέγει πάλιν ο Νικηφόρος: Ιδού, αδελφέ, τώρα θα σε κόψουν· διατί δεν με συγχωρείς; Εσύ θα κολασθής· εγώ σε συγχωρώ με όλην μου την καρδίαν.

Λέγει του ο Σαπρίκιος: Εγώ δεν σε συγχωρώ ποτέ!

Και καθώς εσήκωσεν ο δήμιος το σπαθί να του κόψη το κεφάλι, βλέπων ο πανάγαθος Θεός την κακήν του γνώμην, σηκώνει την χάριν του, και ερωτά ο Σαπρίκιος τον στρατιώτην: Διατί θέλεις να με φονεύσης;

Λέγει του ο στρατιώτης: Και δεν το ηξεύρεις τώρα τόσον καιρόν; Διότι δεν προσκυνάς τα είδωλα.

Λέγει του ο Σαπρίκιος: Διά τούτο με βασανίζεις; Εγώ αρνούμαι τον Χριστόν και προσκυνώ τα είδωλα!

Και ευθύς λέγοντας τον λόγον δεν τον εφόνευσεν, αλλ' ηρνήθη τον Χριστόν και υπήγε με τον διάβολον.

Βλέπων ο Νικηφόρος τους Αγγέλους οπού έστεκαν με ένα στέφανον χρυσούν, λέγει εις τον δήμιον: Εγώ είμαι χριστιανός και πιστεύω εις τον Χριστόν μου.

Λέγει του Σαπρικίου: Συγχώρησόν με, αδελφέ, και ο Θεός συγχωρήσοι σε. Και αμέσως έκοψεν ο στρατιώτης το κεφάλι του Νικηφόρου και παρέλαβον οι Άγγελοι

την ψυχήν αυτού και την υπήγαν εις τον παράδεισον.

Διά τούτο και ημείς ευσεβείς χριστιανοί πρέπει να αγαπώμεν τους εχθρούς μας και να τους συγχωρώμεν· να τους τρέφωμεν, να τους ποτίζωμεν, να παρακαλούμεν τον Θεόν διά την ψυχήν των, και τότε να λέγωμεν εις τον Θεόν: Θεέ μου, σε παρακαλώ να με συγχωρήσης καθώς και εγώ συγχωρώ τους εχθρούς μου. Ει δε και δεν συγχωρήσωμεν τους εχθρούς μας, και το αίμά μας να χύσωμεν διά την αγάπην του Χριστού, εις την κόλασιν πηγαίνομεν.

Αγίου Κοσμά Αιτωλού, «Διδαχαί».

Πηγή: pemptousia.gr (Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)